

PESMI

Ho Ši Minh

OB BRANJU ANTOLOGIJE »TISOČ PESNIKOV«

Pisali so pesmi nekoč o lepoti sveta,
o snegu, o rožah, o mesecu in o vetru, o nebu, o hribih in reki;
A naše pesmi današnje še o železu in jeklu pojo
in pesniki vedeti morajo tudi, kako se napada.

SPREHOD PO HRIBIH PO PRIHODU IZ JEČE

Oblaki objemajo gôre in gôre oblake objemajo,
zrcalo je reka v dolini, čista bleščeča in bistra.
Srce mi razbija, ko grem čez zahodno gorovje,
gleдам južno nebo in prijateljev, ki so tam, se spominjam.

SPOTOMA

Ceprav imam vklenjene rôke in nôge,
slišim prepevanje ptičev v gorâh
in gozd je poln vonjav po pomladi in cvetju.
Ne morejo mi prepovedati, da bi slišal in vonjal.
Ne morejo me zadržati, na tej dolgi poti več nisem osamljen.

OTROK V JEČI PIN YANG

Oa! Oa! Oa! Moj oče je pobegnil.
Moj oče se je bal, da bi postal vojak.
Tako prišel sem v ječo, čeprav šest mesecev sem star,
ker mama s sabo v ječo me je vzela.

TRDA ŽIVLJENJSKA POT

Hodil sem preko gorá in visokih vrhov.
kako naj bi slutil, da je ravnina nevarnejša?
Šel sem med tigre v goré in živ sem ostal,
šel med ljudi na ravnino in v ječo prišel.

Bil sem poslanec Vietnama,
ko na Kitajsko sem šel na srečanje z najbolj pomembnim človekom.
Na tihi sem cesti naletel nenadoma na vihar in neurje
in v ječo vtaknili so me kot častnega gosta.

Človek preprost sem in vest mi je čista,
a rekli so mi, da sem plačan kitajski vohun.
Življenje nikdár ni bilo, kot vidite, gladka pot,
a zdaj je to cesta z dolgimi trni posuta.

MESEČINA

Ne vina ne rož ne dobijo zaporniki
Toda noči so prijetne. Kako jih praznujemo?
Stopim k lini in v mesec se zastrnim
in skozi lino se mesec smehlja mi nazaj.

ODHOD PRED JUTRANJO SIVINO

Petelin prvič poje. Še je noč.
Nad jesenskim hribom mesec
obkrožen z zvezdami. Človek, ki se daleč je odpravil,
že dolgo je na poti. Z ledenimi udarci
jesenski jezni veter bije goli mu obraz.

Svinčeno se nebo na vzhodu barva z rožnatim sijajem
bežijo nočne sence in toplota
prežema zemljo in nebo. Toplota
pesnika v popotniku zbudi.

MRAČINA

Kamnitim gorskim hrbtom ostrí robove veter.
Kopje mraza drevju prebada veje.
Gong oddaljene pagode popotniku udarja takt
in otroci bivole ženó domov —
pojó v mračino njihove piščali.

OKOVI

Lačni gobec kot pošast odpira,
vsako noč požro okovi nóge ujetnikov.
Čeljust oklene desno nogo
premikajo lahko samo še levo.

Vendar čudne so stvari na svetu:
ljudje prerivajo se, da bi jih vklenili.
Kdor je vklenjen, spi lahko ležé
drugi pa dobe prostora, da lahko samo stojé.

NOČ BREZ SPANJA

Prva ura je minila ... druga ura ... tretja
premetavam se in rad bi spal, a spanja ni;
četrta ura ... peta. Končno so se mi oči zaprle
leskečejo se in blešče mi v sanjah petokrake zvezde.

Iz nemščine prevedel Bogdan Gjud

PRISEGLI SO

Ob pomoči palice
v goro se vzpenjam
in opazujem bojišča
v nedogled.
Gore z oblaki so zastrte,
bojevitost naših mož
nebo zažiga,
zatemnjuje zvezdo severnico.
Prisegli so uničiti zalego psov.

Iz italijanščine prevedel C. Z.